

Kristus Draudze

2007
janvāris

Ev. lut. baznīcas Rīgas Kristus draudzes izdevums

AGRIS SUTRA, Kristus draudzes mācītājs

Zvaigznes diena

Kad Jēzus bija piedzimis Bētlemē, Jūdas kēniņa Hēroda laikā, redzi, gudri vīri no austrumu zemes atnāca uz Jeruzālemi un sacīja: "Kur ir jaunpiedzimušais Jūdu kēniņš? Jo mēs Viņa zvaigzni redzējām austrumu zemē un atnācām Viņu pielūgt." Kad kēniņš Hērods to dzirdēja, tad viņš izbijās un visa Jeruzāleme līdz ar viņu. Un, saaicinājis visus tautas augstos priesterus un rakstu mācītājus, viņš izzināja no tiem, kur Kristum būs piedzimt. Un tie viņam sacīja: "Bētlemē, Jūdas zemē; jo tā raksta pravietis: un tu, Bētleme, Jūdas zemē, tu nebūt neesi mazākā starp Jūdas cilts kungiem; jo tevis nāks Valdnieks, kas ganīs Manu Israēla tautu." Tad Hērods paslepen saaicināja gudros, sīki izjautāja tiem par zvaigznes atspīdēšanas laiku. Un viņš tos sūtīja uz Bētlemi un sacīja: "Eita un ievāciet rūpīgi ziņas par to bērnu, un, kad jūs Viņu atradīsit, tad paziņojet to man, ka arī es aizeju un Viņu pielūdzu." To no kēniņa dzirdējuši, tie aizgāja. Un redzi, zvaigzne, ko tie bija redzējuši austrumu zemē, gāja tiem pa priekšu un nostājās pār namu, kurā bija bērns. Un, zvaigzni ieraudzījuši, tie priečājās ar varen lielu prieku. Un, namā iegājuši, tie ieraudzīja bērnu līdz ar Mariju, Viņa māti, un tie nometās ceļos un Viņu pielūdzā. Tad tie atvēra savas mantas un dāvāja Viņam zeltu, vīraku un mirres. Un sapnī saņēmuši norādījumu pie Hēroda neatgriezties, tie aizgāja pa citu ceļu uz savu zemi.

Mat. 2 : 1 – 1

Trīs Austrumu gudrie. Tie nākuši no Kaldejas. Ipatna tauta... īpatna ar to, ka pētīja debesu spīdekļus. Naktis stāvēja uz jumtiem un vēroja zvaigžņu ceļus. Jau pirms tūkstoš gadiem. Mums jābūt pateicīgiem šiem zinātniekiem par viņu veiktajiem planētu un zvaigžņu pētījumiem - vēl tagad mēs pēc tiem skaitām stundas.

Tā mēs te redzam trīs vīrus, kas šķērsojuši tuksnešus un pārbridiši upes, sekodami kādai īpatai zvaigznei, vaicādamī pēc jaundzimušā kēniņa. Tieši šīs zvaigznes neparastā pārvietošanās lāva trim Austrumu gudrajiem nonākt līdz pilij, kur dzīvoja Herods. Viņš gan sadrūma, kad viņam vaicāja par jaundzimušo kēniņu. Herods jau bija apkāvis daudzus, kas varētu ieņemt viņa vietu... Herods viltīgi iztaujā rakstu zinātājus par šo vietu - it kā arī viņš gribētu iet un pielūgt šo bērnu.

Kad trīs gudrie izgāja tumsā, zvaigzne bija pazudusi. Nomaldījušies tuksnesī, viņi, slāpes ciezdamī, noliecās pie Jēkaba akas - tur atmirdzēja zvaigzne. Tā viņi atrada Jāzepu, Mariju un Jēzus bērniņu. Ceļos metušies, tie Viņu pielūdzā. Kā dāvanu īstajam kēniņam viņi nobēra savas īpatās dāvanas - kaudzi ar zeltu, vīraku un mirres - šo kēnišķo rotu. Telpa mirdzēja, to piepildīja brīnišķa smarža - kā dievkalpojumā -, un tajā iestājās miers. Tā bija vēsts, ka Jēzus nācis pasaulē ne tikai ar kēnišķu, bet arī ar priestera godu. Viņi bija atnesuši

dāvanas - upuri kēniņam un priesterim. Pavēruši ceļu jaundzimušajam kēniņam. Priekšsludinātāji.

Atcerēsomics šos Austrumu gudros kā rūpīgus meklētājus un pētniekus, kas jau pirms daudziem tūkstošiem gadu bija zvaigzņes redzējuši un izskaitlojusi ceļu, pa kuru nāks Jēzus, pazinuši Viņu visā Viņa godībā. Pirmie evangēlija pasludinātāji, kas beidzot ierauga zvaigzni, kas vadīja viņus pa patiesības ceļu.

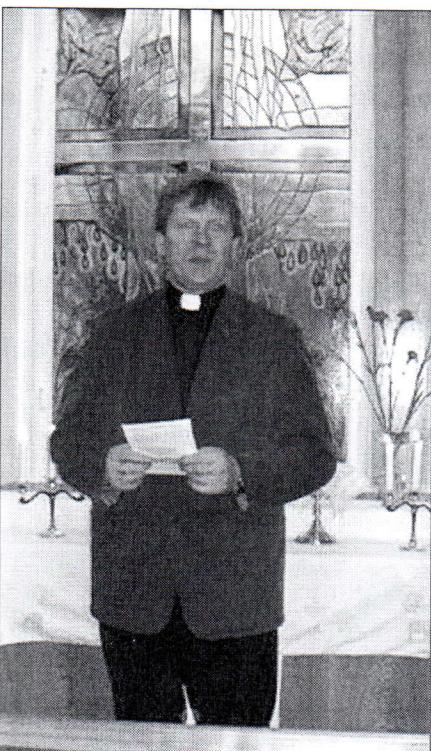
Trīs kēniņu diena, Jēzus pasaule nākšanas saturs, nākšanas lielums - kēniņa, priestera un upura ceļš.

Gudrie aizgāja pa citu ceļu atpakaļ, lai turpinātu savus darbus. Kristīgā draudze kaut kā maz nēmusi vērā to, ka šie pirmie gudrie nāca no pagānu vidus. Diez kur palikusi šī gudrība, ja šodien jārok valā kaldēju bibliotēkas, kas domātas gan bērnu izglītošanai, gan pieaugušu vīru zinībām.

Sveiksim šos evangēlistus, kas pirmie atnāca un atrada bērniņu kūtī - viņus atveda Zvaigzne, kas nostājās tiesi virs kūts. Viņi pirmie pielūdzā šo bērnu viņa dievišķajā un priesteriskajā upura godībā.

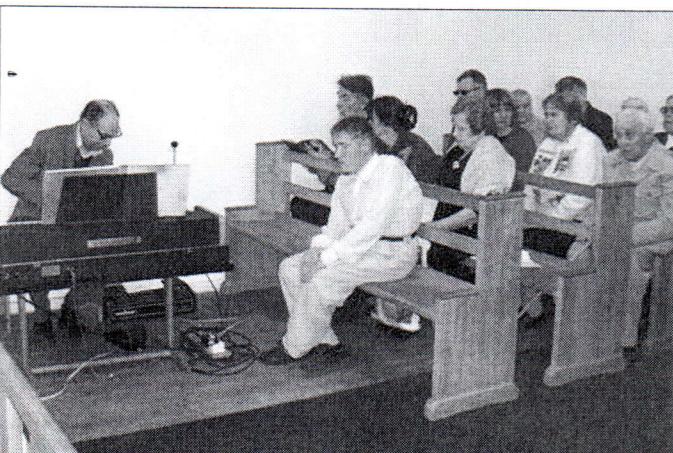
Šī diena, pirmo evangēlistu pasludināšanas diena, šķiet, mazliet pamesta novārtā. To nedrīkst aizmirst, tāpat ka pirmos evangēlija pasludinātājus Marku, Jāni, Lūku un Mateju.

Ziemassvētki Strazdmuižā

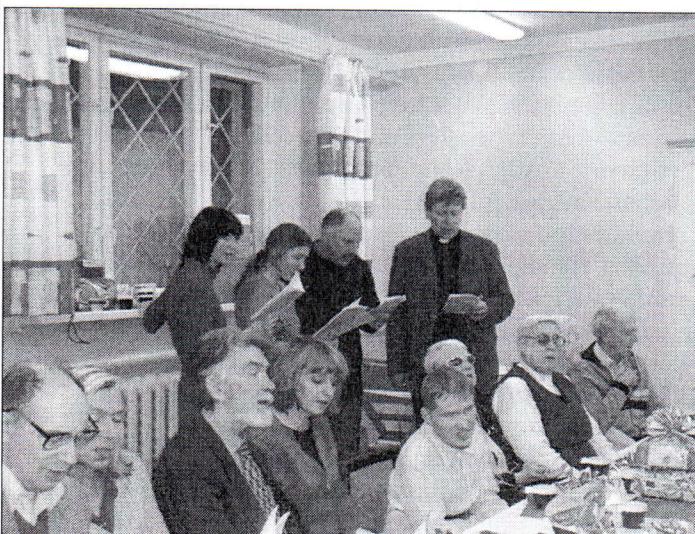

Ziemassvētku sarīkojums pansionātā sākās ar dievkalpojumu kapelā, ko vadīja mācītājs Agris. Pēc tam turpat tika uzvesta mūsu draudzes locekļa, kinooperatora un rakstnieka Egila Ermansonu luga, ko paši dalībnieki dēvēja par radiolugu. Tājā darbojās: teicējs un diriģents – Arnolds Brūders,

Zaļā miskaste – Ilze Ledauniece, Sudraba miskaste – Benita Brūdere. Bērnu lomā bija

Agris, Ilze Ledauniece, Dina Strautmane un Arnolds Brūders kopā ar visiem pārejiem dziedāja mazāk dzirdētas Ziemassvētku dziesmas.

Anita Uzulniece, bet lugai pa vidu visiem labi pazīstamo dziesmiņu «Reiz mežā dzima eglīte...» dziedāja visi tie Kristus draudzes locekļi, kuri 2006. gada 26. decembrī bija pulcējušies Strazdumuižas kapelā. Jāteic, ka skanēja brīnišķīgi un te zināms nopolns arī Arnoldam Brūderam, kurš savus diriģenta pienākumus veica profesionāli un radoši. Uzveduma mākslinieciskā vadītāja bija Līga Liepiņa.

Pēc tam visi devās uz atpūtas telpām, kur Ilze, Benita, Līga, Inga, Anita, Dina, Arnolds un Egīls jau bija uzklājuši viesību galdu. Vienreizējās lietošanas traukus, galdautus un salvetes bija gādājusi Dace, termosus tējai aizdevusi Ausma, kafijai – Līga. Vislielāko darbu bija paveikusi Ligita Lauma Ozola, aprunājoties ar katru neredzīgo draudzes locekli, lai uzzinātu viņa loloto sapni. Tie nebija tikai materiālās dabas – mantas, apgērbs vai nauda zālēm, bija arī ierosinājumi un vēlējumi: atdzimstoša un plaukstoša draudze; miers virs zemes un cilvēkiem laba prāts; sadraudzība Kristus draudzē, – lai draudzē valdītu vienotību un mīlestību, lai mēs viens otram būtu draugs un brālis Kristū.

Tiem 17, kas bija noticējuši brīnumam, dāvanas sarūpēja Benita Brūdere, piepalīdzot Ligita Zelmenei. «Liels ir prieks, ka mums izdevās akciju *Lai piepildās Tavs Ziemassvētku sapnis* īstenot dzīvē,» saka Benita. «un ka draudzes kasē bija pietiekoši naudas šim mērķim. Pārsteigumu sagādāja mūsu mācītājs Agris, kas bija atradis sponsoru – puisi, kas atnesa septiņas dāvanas – konfekšu un cepumu kastes. Tās saņēma tie neredzīgie draudzes locekļi, kuri nebija skaļi pateikuši savu sapni (piemēram, Iveta Blankenšteina, bet mēģināšu no viņas «izvilkta» šo noslēpumu!), Ida, Ilgars, Ligita, Aldis (kuram šajā laikā palika 30 gadu), Juris un Taņa.

Mūsu draudzes locekļi no Mēness ielas bija iemetuši sapņu lādītē tikai vienu vēlējumu – par atdzimstošu un plaukstošu draudzi. Tas ir ļoti aktuāli arī gluži materiālā aspektā, jo draudzes nodevu ir samaksājuši tikai 179 cilvēki (pagājušajā gadā bijām 202)!»

Draudzes vienotība un mīlestība brīnišķīgi izpaudās kopējā sadziedāšanās priekā, kas vaiņagoja svinības.

Ar vārsmām mūs kā vienmēr iepriecināja Alise Deičmane. 23.martā viņai svinēsim 87. dzimšanas dienu.

Mācītājs Augsts Grigors par sevi

(Žurnālā Jaunatnes Draugs 1925. gadā)

Kā jau zinām, mūsu draudzi 1925. gadā dibinājis neredzīgs mācītājs Augsts Grigors (1879-1926), mācītājas Jānas Jērumas-Grīnbergas vecētiņš. Piedāvājam šī neparastā cilvēka dzīvesstāstu viņa paša izklāstā.

Iepriekšējā avīzētā tiktāl, ka Augsts, baku epidēmijas skarts, piecu gadu vecumā zaudē redzi, vēlāk pabeidz Strazdmuižas neredzīgo institūtu un kopā ar skolasbiedru Jāni Upedanu izveido savu uzņēmumu – izgatavo un pārdod sukas, kājslaukus un otas.

2.

Visās mūsu klizmās atradām pie saviem vecākiem stipru atbalstu. Sākumā viņi mūs pilnīgi uzturēja, un viss, kas ienāca darbnīcā, varēja atkal tikt darbnīcā izlietots. Mēs arī nolēmām no darbnīcas nemit tikai tik daudz, ka nekaitētu turpmākai darbībai. Sākumā nēmām katrs tikai 3 rbl. mēnesī, bet ar ienākumu augšanu auga arī mūsu noteiktā alga, kuru paši sev izmaksājām. Trīs gadus bijām Brīvības ielā 134, tad noīrējām veikala telpas Brīvības ielā 113, sastāvošas no divām telpām. Vienu izlietojām kā darbnīcu un veikalnu, otru – kā guļamistabu.

Ar šo soli bijām daudz ko ieguvuši, jo tagad mums vairs nevajadzēja savas preces nodot vienīgi atkalpārdevējam, kuri maksāja ap 30% lētāki kā patērētāji, bet varējām tieši pārdot patērētājiem. Pieņēmām arī vienu redzīgu palīgu, kas strādāja tādus darbus, kuri neredzīgiem grūti veicami, piemēram, kokus urbt utt. Līdz tam laikam nācās mums koku urbšanu nest uz Daugavpils ielu un atkal atpakaļ. Sukas, kuras nevarēja uz vietas pārdot, centāmies pārdot gada tirgos provinces pilsētās.

1905. gadā pārcēlām savu darbnīcu uz izdevīgāku vietu, Brīvības ielā 112, un tiesām arī nebijām vīlušies ar vietas maiņu. Jaunajā vietā mums vajadzēja vēl vienu palīgu nemit, jo pieprasījumi pēc sukām pieauga. Centāmies viņas pagatavot pēc iespējas izturīgākas. Sevišķi iecīnētas bija mūsu vejas sukas. Lai no ārienes viņas būtu atšķiramas no tām, kas pagatavotas citās darbnīcās, tad tās iesējām kokos, kuru virspuse bija velvēta un nosaucām par līkajām veļas sukām. Drīz arī pārējē suku sējēji pieņēma šo veidu, tad savas apzīmējām ar savu zīmogu. Bet līkās veļas sukas Rīgā līdz šai dienai tiek uzskaitītas par izturīgākajām veļas sukām.

1908. gadā mums atkal bija savs veikals jāpārceļ uz citu vietu, jo 112. namu nopirkā kāds Žids J. Viņš namu pārbūvēja un izīrēja vienīgi saviem tautiešiem. Pēc ilgākas meklēšanas mums izdevās atrast veikala telpas Brīvības ielā 109. Šī vieta gan nebija izdevīga, jo atradās aiz Jaunās Gertrūdes baznīcas. Tomēr no vietas maiņas necietām, jo mūsu veikals jau bija ieguvis plašu piekrišanu, un arī šīnī vietā nācās mums paņemt vēl paligus. Strādājām cauru gadu, jo darbus centāmies tā iedalīt, lai pa ziemu nebūtu palīgi jāatlaiž. Arī tad vēl palikām uzticīgi savam principam, personīgām vajadzībām nemit tikai tik daudz, cik tas nekavēja veikala turpmāko attīstību. Tagad nolikām algu uz 30 rbl. mēnesī. Šai algai nāca klāt summas, kas uzkrājās kasē, kuru tad izdalījām uz pusēm. Tā rikojoties mums bija iespējams iepirkumus izdarīt par skaidru naudu un zem labiem noteikumiem. Tā strādājām ar Upedanu līdz 1915. gada 15.aprīlim

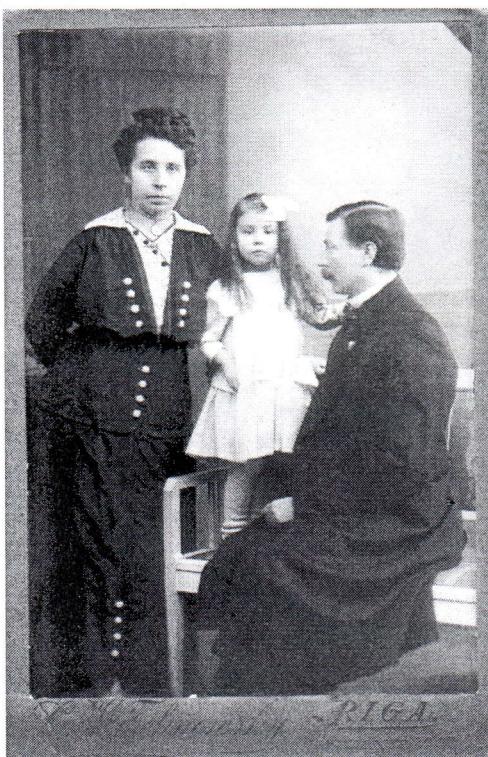
1910. gada 10. jūnijā (pēc vecā stila), salaužojas ar Šarloti Rengu, kas bija *Provodnika* sabiedrības ierēdne. Pēc kāzām nolēmām abi, cik spēdami, pielikt savus spēkus, lai ar Dieva palīgu varētu ietaupīt kādu krājumu nebaltām dienām. Tamdēļ mana sieviņa vēl divus gadus turpināja izpildīt savu vietu *Provodnika* sabiedrībā. Kad 1912. gadā piedzima mūsu vecākā meitiņa Mirdza, tad viņa izstājās no sava darba. Bet 1915. gadā viņa vēlējās atkal kādu nodarbošanos. Mēs nācām uz domām atvērt suku un pindzeļu veikalnu, kurā viņa būtu pārdevēja, bet preces mēs nemitu no Upedana un manas kopējās darbnīcas par cenām, kādas mums maksāja citi tirgotāji. Kā domāts, tā darīts. Noīrējām veikala telpas

Brīvības ielā 72. Kad savu nodomu un sperto soli darīju zināmu savam biedram, tad viņš ar to nebija mierā. Pēc dažu dienu apdomāšanās nolēmām uzsākt turpmāk katrs darboties atsevišķi. Materiālus un gatavās preces izšķīrām uz pusēm.

Upedans palika vecajā vietā, par to man atlīdzinādams 500 rbl. Ar Dieva palīgu uzsāku savu jauno veikalu 1915. gada 15.aprīli jau minētajās telpās. Mans veikals atradās lotti izdevīgā vietā, pie tagadējā Vidzemes tirgus. Drīz gan iestājās rūpniecībā un tirdzniecībā klusums, jo vācieši, apdraudēdami Jelgavu, uztrauca laužu prātus. Daži bailīgakie sāka savus uzņēmumus likvidēt. Arī kāds suku meistars M. Brike bija starp tiem un piedāvāja man savus materiālus. Tad arī nopirku no viņa visus ārzemju materiālus, maksādams par tiem apmēram divreiz tik, cik biju līdz šim laikam maksājis, jo ārzemju materiālu sāka pietrūkt. Pirkto materiālu nevarēju tik drīz izlietot, jo iesākās Rīgas evakuācija. Rudenī sākās lieli pieprasījumi pēc sukām, kas tika pagatavotas no tādiem materiāliem, kurus biju nopircis. Sākumā manas sukas nēma tirgotāji. Dabūjis zināt, ka sukas tiek sūtītas uz Pēterpili, nodomāju doties turp pats. Rakstīju par savu nodomu A. Freinatam, tagadējam grāmatu tirgotājam un izdevējam, kurš

toreiz dzīvoja Pēterpilī. Viņš man rakstīja, lai braucot tikai šurp, mīlu prātu viņš mani sagaidīšot un arī izpalīdzēšot sukas pārdot. Ar Dieva palīgu devāmies kopā ar savu jaunāko māsu Kristīni uz Pēterpili, apmetāmies pie Freinata. Ar viņa palīdzību daļu no sukām pārdevām, bet citas atstājām komisijā. Ar Freinatu noligām, ka viņš turpmāk būs mans āgens Pēterpili. Sukas mēs viņam nosūtījām ar vilcienu. Pa mēnesi reizi braucu pēc naudas, jo uz piefrontes apvidiem, kāda bija 1915.-1917. gados Rīga, naudas sūtījumus nepieņēma. Ar āgentūras nodibināšanu Pēterpilī pieprasījumi pēc sukām lielā mērā pieauga, nāca klāt vēl arī lieli pasūtījumi no armijas. Strādnieku skaits pieauga līdz 40. Kad materiāla krājumi sāka izsūkt, tad neturēju par ieteicamu maksāt cenas, kuras Rīgā bija sevišķi augstas uz ārzemju materiāliem, tās iepirku Viborgā, Helsingforsā un citās Somijas pilsētās, bet sarus – Pēterpilī. Protams, bija jāiepērk lielāki vairumi, lai ceļa izdevumi atmaksātos. Bet, vāciem ienācot, bija pēkšņi jāpārtrauc darbi gandrīz pilnīgi, jo netika atlauts ārpus Rīgas nekur iet vai braukt. Kādu laiku bija ap pilsētu pat elektriskās drātis apvilktais. No saviem 40 strādniekiem varēju paturēt tikai vienu palīgu, mācekli un savu māsu Kristīni.

Turpmāk vēl

Augsts Grigors ar kundzi Šarloti un meitiņu Laumu, kas vēlāk kļūs par Jānas mammu un savas māscīs meitas Ligitas Laumas Ozolas krustmāti

ANITA UZULNIECE, Kristus draudzes kultūras dzīves organizatore

Ciemos pie mūsu māsas draudzes

Jau otro reizi man bija prieks par iespēju apciemot mūsu draudzes māsas un brāļus Vācijā, Bavārijā, Holckirhenā (*Holzkirchen*). Jau izkāpot no vilciena, mani uz perona sagaidīja vesela delegācija – no pagājušās

ciemošanās reizes pazistamie

Špringera kundze un Otera kungs ar klāt nākušo Helviga kungu. Kafija pie Špringera kundzes, un tad esmu ielūgta piedalīties Holckirhenas draudzes jaunievēlētās padomes pirmajā sēdē. Iepazīstos ar jaunajiem padomes locekļiem, un, kad mācītājs Gotfrīds Greiners kēras pie nākošajiem dienaskārtības punktiem, atstāju padomi viņu iekšējās darba lietās. Pārnakšņojusi mācītāja plašajā mājā, kur man jau kopš pagājušā gada ir «sava» istabiņa, esmu gatava plānotajam braucienam uz Hercogzēgmīli (*Herzogsaegehuele*).

Skaidrajā rītā sēžamies Helviga kunga auto un braucam uz Alpu pusī. Pēkšni paveras skats uz visu kalnu grēdu – centrā visskaistākā virsotne Cūgspice (*Zugspitze*). Celā laiku pa laikam dažādos rakursos baudām kalnu burvību.

Hercogzēgmīle ir ciems, vesela valstība, kur dzīvo, strādā un atpūšas bezpajumtnieki, garīgi slimī un atpalikuši, arī dažādās atkarībās nokļuvuši cilvēki. Mūs sagaida šīs «republikas» direktors, lai laipni izvadātu pa visiem ciehim, nodalām un tās teritoriju. Draudzes māsas atvedušas sveces, kurās iesvētāmie atstājuši līdz galam nenodedzinātās – tās, izrādās, te tiek pārkausētas jaunās, krāsinānās sveces. Sākam ar iepirkšanos jaukā veikaliņā, kur tiek pārdoti iemītnieku ražojumi – sākot no koka un auduma līdz visnieedomājamākās tehnikās tāpiem darbiem.

Pat tad, kad nogriezāmies pie ceļa rādītāja *Pastmarkas*, nesapratu, kāpēc manējiem līdzi vesels maiss ar aploksnēm. Izrādās, ka pastmarkas te tiek rūpīgi izgrieztas no aploksnēm un sašķirotas: pēc krāsām, motīviem utt. Katrs to dara atbilstoši savām spējām, vēlāk tās komplektos tiek pārdotas kolecionāriem.

Šim ciemam ir sava baznīca, dārzniecība, šūšanas cehs, neliela liellopu ferma, ļoti laba ēdītāja – kafejnīca (ēdām tur garšīgas pusdienas), zirgaudzētava – jāšanas terapijas nolūkam, vienā ēkā iekārtots tāds kā krāmu tīrgus, kurā pārdod rūpīgi nomazgātas un sakārtotas lietas no pamestām mājām. Kādā pilsētiņas ielīņā – liels lietoto mēbeļu veikals. Vienā pakalnu ielokā – skaista kapsēta. Tiem aizgājējiem, kuriem nav tuvinieki (vai nav izdevies tos atrast, piemēram, bezpajumtniekiem), Hercogzēgmīles administrācija uzliek krustu.

Atsevišķā ēkā dzīvo cilvēki, kas bijuši atkarīgi. Arī vieta Alpu kalnu pakājē – gan tās skaistums, gan – 8 km līdz tuvākajam veikalām (ja uzņāk nepārvarama vēlēšanās pēc alkohola) – ir sava veida terapija.

Direktors stāstīja, ka šeienes darbinieku (administrācijas, mediku, psihologu) atalgojums pēc Vācijas standartiem nav augsts, tomēr kopumā Hercogzēgmīli finansē valsts, un laikam jau vērtīgais ir tas, ka šiem cilvēkiem tiek dota iespēja justies pilnvērtīgiem sabiedrības locekļiem, justies noderīgiem – strādāt, būt starp cilvēkiem, arī – saņemt kādu naudu. Līdzas valstij šo rehabilitācijas vietu atbalsta arī baznīca un tuvējās draudzes, tai skaitā – mūsu māsas draudze Holckirhenā.

Vakarā mani gaida tikšanās ar draudzes locekļiem. Starp tiem ir gan dāmas un kungi, kas pirms 10 gadiem ciemojās Rīgā un pazīst mūsējos, gan jaunievēlētie draudzes padomes locekļi. Savā

stāstījumā par to, kā Kristus draudzei klājies mūsu tikšanās starplaikā (ciemojot te tieši pirms gada, regulāri sūtām arī ziņas un foto, kas nekavējoties nokļūst viņu mājas lapā), netiek necik tālu – kā no pārpilnības raga birst jautājumi. Visaktīvāk visu par mums grib zināt Barbara Olofa kundze, kas ir jaunievēlēta atbildīgā par ārzemju sakariem. Interesē gan draudzes locekļu skaits un sastāvs, gan mācītāju atalgojums (protams, ka vāciešus pārsteidz tas, ka Latvijā ar kalpošanu vien nevienam nepietiek, dienīšķa maize parasti jāpelna kādā citā darbā), gan reliģijas loma un vieta mūsu sabiedrībā vispār. Reitingi, tā sakot. Konfesiju procenti pret iedzīvotaju skaitu utt. Pateicoties Baumaņa kunga pašaizlīdzīgi vāciski tulkojai avizei *Svētdienas Rīts*, Holckirhenas draudzes mācītājs Greiners ir lielās linijās informēts par Latvijas ELB dzīvi – norisēm un kaislībam, no kurām dažas visai tieši skāra arī mūsu draudzi. Stāstu par sadarbību ar misiju *Luterānu stunda* veidoto kinoforumu *Un Vārds tapa filma...*, par iespējām arī ar mākslas starpniecību aktivizēt, provocēt, jautāt un meklēt atbildes uz eksistenciāliem jautājumiem, arī – meklēt Dievu.

Holckirhenas draudzes dzīve regulāri atspoguļojas gan viņu mājas lapā: www.holzkirchen-evangelisch.de, gan draudzes biletēnā – 35 lpp. biezā, garenā izdevumā, kas iznāk četras reizes gadā.

Kā jau pērn rakstīju un bija redzams attēlos, Holckirhenas jaunajai baznīcai, kurā ap dievkalpojumus telpu apliecināti izbūvētas dažādas citas telpas, pāris soļu attālumā ir mācītāja dzīvojama māja, turpat – bērnudārzs, biroja telpas, draudzes nams. Arī vēsturiskā vecā koka baznīca ar tradicionālo luterānu spico torni un lubiņu jumtu stāv tepat līdzās, drīz to plāno paplašināt un atkal aktīvāk izmantot.

Diemžēl mūsu draudzē pēdējā laikā arvien retāk notiek semināri vai filmu skates, Holckirhenā regulāri darbojas vairākas diskusiju un darba grupas. Tādas kā Bērnu un vecāku grupa, Jaunatnes grupa (tās ietvaros – Bērnu un jauniešu deju un Kreatīvā grupas), Mūzikas, Bibeles un lūgšanu grupas, Sarunu loks.

Holckirhenas draudzes locekļi gatavojas atkal mūs apciemot, iespējams, jau šovasar. Gatavosimies tam – spodrināsim savas valodu zināšanas, plānosim maršrutus, pa kādiem vēlētos vadāt Latvijā vācu māsas un brāļus!

Ieskaitieties paši mājas lapā: www.holzkirchen-evangelisch.de – tur atspoguļoti arī visi soļi – uzlabojumi, kādus piedzīvojusi mūsu draudzes baznīca, kļūstot baltāka un skaistāka, arī, pateicoties holckirheniešu rūpēm un atbalstam (ziedojušiem)!

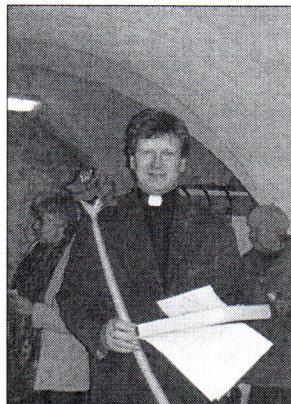

Anita Uzulniece saņem Holckirhenas draudzes ziedojumu no mācītāja Gotfrīda Greinera.

Anita Uzulniece nodod Holckirhenas draudzes ziedojumu Kristus draudzei

Zvaigznes dienas svinības

Dubultjubilāru Agri, kuram Zvaigznes dienā aprit 16 gadi kopš viņa ordinēšanas un 10. janvārī ir dzimšanas diena, sveic draudzes priekšniece Benita un mācītājs Varis

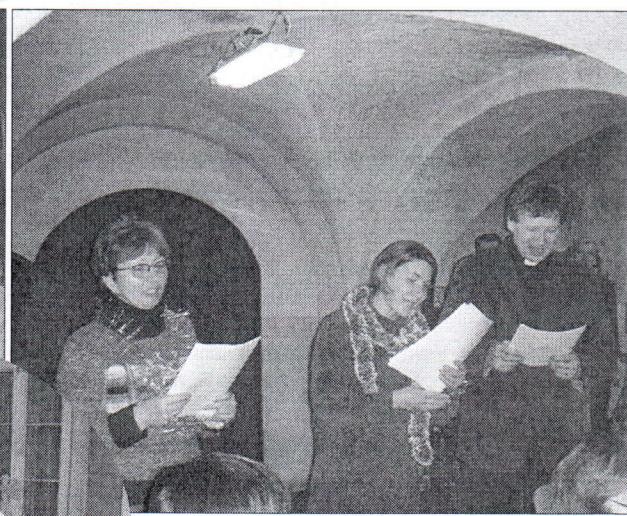
Skolotāja Līga ar saviem svētdienas skolēniem

*Daudz baltu dienīņu vēlam mūsu jaunlaulātajiem –
Dinai un Agrim!*

*Brīnišķīgais, Ziemassvētkiem
sapostais altāris. Mācītāji sveic tā
autori Ausmu, kura par altāra
skaistumu rūpējas gan ik svētdienu,
gan svētku reizēs*

*Pēc veiksmīgas pirmizrādes
Strazdumuižā uz skaftāju
pieprasījuma tiek atkārtota Egila
luga "Eglītes un cilvēki". Šoreiz
uzstājas ansambla otrs sastāvs.
Teicēja loma uzticēta Agrim.*

Kristus Draudze

RĪGAS KRISTUS EV. LUT. DRAUDZES PADOME

(ievēlēta 2006. gada 22. janvārī)

1. **Agris Sutra** – mācītājs (tel.: 7332369, mob. 9243697, e-pasts: sutra@ml.lv)
2. **Varis Bogdanovs** – mācītājs (tel.: d. 7042139, mob. 6031247)
3. **Benita Brūdere** – draudzes priekšniece (tel.: m. 7916407; mob. 6412555; e-pasts: benitite@one.lv)
4. **Inese Zandersone** – draudzes priekšnieces vietniece (tel.: m. 7373788; e-pasts: iceks@tvnet.lv)
5. **Juta Beiere** – arhivāre (tel.: d. 7208236; m. 7355258; e-pasts: Juta.Beiere@ic.iem.gov.lv)
6. **Andrejs Cīrulis** – revīzijas komisijas loceklis (tel: 7530770; mob. 6532379; e-pasts: cirulis@lf.lv)
7. **Rudīte Dābola** – kasiere (tel.: d. 7366685; m. 7626860; e-pasts: Rdabola@csb.lv)
8. **Ilgvars Hofmanis** – diakonijas grupas loceklis
9. **Ilze Ledauniece** – svētdienas skolas skolotāja (tel.: m. 7270013)
10. **Liga Liepina** – svētdienas skolas vadītāja (tel.: mob. 9986850)
11. **Ligita Lauma Ozola** – diakonijas grupas locekle (tel.: m. 7532836)
12. **Dace Ozoliņa** – diakonijas grupas vadītāja (tel.: mob. 9155228)
13. **Agra Turlaja** – diakonijas grupas locekle (tel.: d. 7088769; 7223881; m. 7362630; mob. 8678114; e-pasts: agrat@navigator.lv, agra@petits.lv)
14. **Anita Uzulniece** – kultūras dzīves organizatore (tel.: m. 7312253; mob. 9187510; e-pasts: anitauz@one.lv)
15. **Ligita Zelmene** – revīzijas komisijas priekšsēdētāja (tel.: m. 7360188)
16. **Kristīne Vanaga** – evaņģēliste, rakstvede (tel.: d. 7012150. m. 7565348; mob. 656337; e-pasts: kristinevanaga@hotmail.coin, kristinev@vidzeme.rec.lv)

No bērnu mutes

Kas ir labs un kas ir sliks

Kādu dienu mazais Kārlītis apsēdās un sāka domāt. Kas ir labs un kas ir sliks?

Vinš piegāja pie tēta un pajautāja: "Tēt, saule ir laba vai sliktā?" Tētis apmula un atbildēja: "Nu, ja nebūtu saules, mēs neko nerēdzētu, bet, ja saule būtu pārāk karsta, mēs nepastāvētu."

Tas gan Kārlītim neko daudz neizteica. Pēc tam vinš piegāja pie loga un pēkšni sāka līt lietus. Kārlītis atkal iedomājās. Lietus ir labs vai sliks? Vinš aizskrēja pie mammai un viņai jautāja: "Mammu, lietus ir labs vai sliks?". Mamma brīdi apdomājās un atteica: "Ja uz pasaules nebūtu lietus, nekas neaugtu, bet, ja lietus lītu visu laiku, sāktos lieli plūdi."

Kārlītis brīdi apdomājās, bet jēgu tik un tā nerēdzēja. Vinš ieslēdza televizoru, kur sākās raidījums par upēm. Un Kārlītim atkal ienāca prātā doma: upes ir labas vai sliktas? Vinš piegāja pie vectēva un prasīja: "Upes ir labas vai sliktas?" Vectēvs atbildēja: "No upēm mēs iegūstam gan zivis, gan ūdeni un dažādus augus, bet, ja upju būtu pārāk daudz, cilvēkiem būtu grūti dzīvot."

"Nu, viss!" Kārlītis iesaucās. "Vairs neko nesaprotu! Kas ir labs un kas ir sliks?"

Vectēvs apdomājās un teica Kārlītim: "Katram labajam ir kaut kas sliks, ja nebūtu nekā sliktā, tad mēs nezinātu, kas ir labs, bet, ja nebūtu nekā laba, tad mēs nezinātu, kas ir sliks.

Rīgas Kristus draudzes izdevums

Redakcijas adreses:

Anita Uzulniece: anitauz@inbox.lv, tālr. 29187510.

Inga Jēruma: injer@apollo.lv, tālr. 29435367

Iespējots tipogrāfijā NIPO, metiens 200 eks.

BENITA BRŪDERE, draudzes priekšniece

Mūsu draudzes lielie un mazie darbi 2006. gadā

Aiz loga 2007. gada janvāris, tīkko kapelā nosvinēta Zvaigznes dienas balle. Kā mums ar Dieva paligu ir veicies 2006. gadā, ko varētu lūgt un vēlēties mūsu draudzē 2007. gadā?

Atskatoties uz 2006. gadu – **baznīcas apsaimniekošanā** mēs paveicām lielas lietas:

- uzlikām baznīcai jumtu un nomainījām jumta logus;
- nozāgējām vecos kokus, kas draudēja uzkrusti baznīci un vainagojām alejas liepas;
- sarīkojām pavasara talku;
- gādājām par baznīcas apkārtnes uzturēšanu kārtībā vasarā un zāles plaušanu ap kapelu;
- nomainījām elektroinstalāciju kapelas virtuvē;
- ievilkām dienas gaišmas spuldzes kriptā;
- iegādājāmies 4 ugunsdzēšamos aparātus, izstrādājām ugunsdrošības instrukciju un evakuācijas plānu;
- veicām harmonijas remontu.

Nākotnes nodomi:

- strādājam pie mūsu draudzes īpašumu apsaimniekošanas plāna izstrādes;
- plānojam kapelas pamatu hidroizolācijas darbus;
- domājam par baznīcas apkures ievilkšanu;
- visneatliekamākais darbs ir jauna vāka izgatavošana mūsu kapelas nosēdakai;
- gatavojamies pavasara talkai - puķu dobju izveidošanai u.c.

Diakonijas darbs:

- organizējām humānās palīdzības mantu sadali;
- sarīkojām Dārza svētkus Strazdumuižā;
- piedalījāmies Draudzes dienās Bārbelē;
- svinējām Ziemassvētku balli Strazdumuižā;
- īstenojām Ziemassvētku akciju „Palidzēsim piepildīties sapņiem”;
- apmeklējām slimos draudzes locekļus slimnīcās un mājās;
- nosvinējām Zvaigznes dienu baznīcas kapelā kopā ar mūsu nerēdzīgajiem draudzes locekļiem.

Mūsu draudzes dzīve:

- svētdienas skola, katahēzes nodarbības un Bībeles stundas;
- jauka sadraudzība ar māsu draudzēm Vācijā un Amerikā;
- sirsnīgi kontakti un atbalsts no Londonas Sv. Annas draudzes, it īpaši mācītājas Jānas Jērumas-Grīnbergas;
- kapelas altāra noformējums - viens no krāšņākajiem visā Rīgā, kas uzrunā mūs visos baznīcas svētkos;
- reizi ceturksnī izdodam draudzes avīzi;
- esam ievadījuši sarunas par draudzes mājas lapas izveidi internetā.

Nekas neveidojas pats no sevis, katram mūsu veikumam klāt bijis darbs, rūpes, mīlestība un Dieva svētība. Lielis paldies visiem, kas nesavīgi kalpo draudzē un veic šos darbus! Ticus, ka arī šajā gadā mums nepietrūks svētības, mīlestības, spēka un prieka kalpot, dot un kristīgi palīdzēt cits citam, veidot mūsu draudzi tādu, kādu mēs paši vēlamies redzēt - patiesu Kristus draudzes vārda nesēju.

Māris Subačs raksta: "Baznīca ir māja, kas domāta tam, lai tu runātu un Dievs klausītos, lai Dievs runātu un tu klausītos, lai tu saņemtu visu, ko Dievs grib dot."

Novēlu mums visiem Dieva žēlastības pilnu 2007. gadu!